

"Să credem în drepturile noastre, să lucrăm, să luptăm în ele, prin ele si pentru ele"... Mihai EMINESCU

Buciumul

Curierul Partidului "Pentru Patrie"

Anul III, Nr. 19 (99), ian. - febr. 2006 12 pagini, 0,7 lei

AVEM O PROBLEMĂ

CUM O REZOLVĂM ?

Gazul, Colonelul Putin şi Generalul Iarnă

15 ianuarie 2006 - LA MORMÂNTUL LUI EMINESCU

"EVANGHELISTII" ALINEI PIPIDI sau

URÂCIUNEA PUSTIIRII LA LOC DE CINSTE

POETUL RADU GYR – OMAGIAT la TÂRGOVIŞTE

ULTIMUL HAIDUC din MUNŢII FĂGĂRAŞ - PREŞEDINTE AL PARTIDULUI "PENTRU PATRIE" !

În ziua de 19.11.2005, a avut loc, la sediul Central din Bucureşti, Congresul-extraordinar al P.P.P.. Desfăşurat într-o atmosferă solemnă şi frăţească, acest congres a avut ca rezultat alegerea unei noi conduceri, care va trebui să răspundă necesităţilor de reorganizare teritorială a partidului. Echipa aleasă cu această ocazie are în componenţa sa, atât vechi luptători în Rezistenţa Naţională Anticomunistă, cât şi tineri, toţi oameni cu un statut social şi profesional demn de respectul celor din jurul lor. Preşedintele ales al P.P.P., d-l Ion Gavrilă-Ogoranu, fostul şef al Rezistenţei armate anticomuniste din Munţii Făgăraş, a avut amabilitatea de a acorda câteva cuvinte reporterului nostru, în încheierea congresului.

Reporter: *Bădie Ion Gavrilă-Ogoranu, în încheierea lucrărilor acestui Congres, la care aţi fost ales preşedinte al Partidului "Pentru Patrie", vă solicităm câteva declaraţii.*

Ioan Gavrilă-Ogoranu: Socotind că e necesar, am acceptat acest lucru, şi, din toate puterile, mă voi căzni să lăsăm ceva în urma noastră. Să lăsăm idealurile pentru care am luptat şi pentru care majoritatea dintre noi au murit, să le lăsăm pe mâna tinerilor. Nu sunt idealuri deosebite, sunt idealurile noastre naţionale deci, numai uitate în vremea de faţă, dar care, noi, la vremea respectivă le-am avut, le-am simţit, le-am judecat şi am acţionat după poruncile lor.

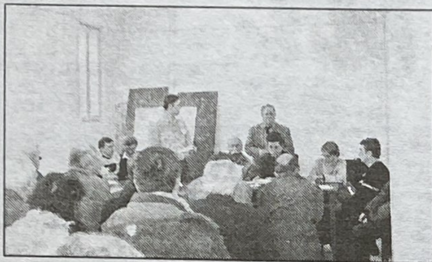
R: *Bădie, se vorbeşte mult despre Rezistenţa Naţională Anticomunistă, inclusiv despre forma ei armată, unică în Europa, ca despre o pagină de istorie. Noi considerăm acest fenomen ca neaparţinind exclusiv trecutului. Noi credem că spiritul care a animat generaţia dvs., pe cei care au luptat atunci pe crestele Carpaţilor, continuă, iar noi vrem să fim continuatori, în cadrul normelor statului de drept, ai acestui spirit.*

I.G.-O: Nici un eveniment istoric nu are valoare numai pentru timpul când s-a petrecut. Toate evenimentele unui popor sunt o zestre care revine în istoria poporului, uneori mai repede, alteori mai târziu, dar e o permanenţă a istoriei unui popor. În cazul de faţă, a poporului nostru. Ceea ce am realizat noi, şi sunt convins că am realizat o pagină de istorie, eu zic glorioasă - şi necesară ! – pentru istoria României, pentru demnitatea şi dreptul de a călca pe pământul pe care suntem. E o pagină pe care tebuie să o aducem permanent, şi dacă alţii nu o aduc, o aducem noi în realitatea zilelor noastre. S-o actualizăm permanent !

Dar n-am avut nişte idealuri care n-au mai fost pe lumea asta. Noi am luptat pentru nişte idealuri veşnice. Oricând un popor are nevoie de

(continuare în pag. 12)

19.11.2005 - CONGRESUL EXTRAORDINAR AL P.P.P.

În ziua de 19.11.2005, a avut loc, la Sediul Central din București, Congresul extraordinar al Partidului "Pentru Patrie". Așa cum spuneam și în pagina precedentă, scopul declarat al acestui Congres a fost rezolvarea situației juridice a Partidului în urma demisiilor din vară ale celor 3 membri ai Consiliului Politic și totodată alegerea unei conduceri care să răspundă stringentelor necesități organizatorice în teritoriu și de relansare organizației în viața publică românească.

După darea de seamă asupra activității vechii conduceri, președintele interimar al Partidului, d-l prof. Cătălin Maghiar a prezentat

plenului Congresului cele două obiective prioritare în activitatea viitoare a organizației. D-l Vicepreședinte dr. Coriolan Baciu a expus delegaților proiectul de modificare a Statutului, respectiv a Capitolului V, referitor la structura Consiliului Politic. Completarea acestui capitol vrea să răspundă tocmai acestei cerințe de eficientizare a organizării și dinamizării activității în teritoriu.

A urmat prezentarea candidaților pentru noua conducere. Au vorbit D-l Nicolae Mazăre, președinte al Senatului P.P.P. și d-l prof. Mircea Nicolau, senator al P.P.P. și președinte al Fundației "George Manu".

Componența noii conduceri centrale, rezultată în urma votului delegaților, poate fi consultată mai jos. Noul Consiliu Politic cuprinde, așa cum spuneam, atât vechi luptători în Rezistența Națională Anticomunistă, cât și tineri care, prin seriozitatea, competența și dăruirea lor, s-au remarcat în cei 13 ani de activitate a Partidului Pentru Patrie.

Președintele executiv prof. Cătălin Maghiar și Vicepreședintele dr. Coriolan Baciu

Ing. Sorin Olariu, ing. Petre Aghinii, prof. Cătălin Maghiar și Mircea Nicolau

Vicepreședinte Virgil Totoescu

Consilier politic Făguță Grozăvescu

Ogoranu, președintele Partidului Pentru Patrie

Făgărășeanul Ion Gavrilă-Ogoranu (foto), cel care a condus cel mai vînat grup de luptători anticomuniști din România, a intrat în viața politică. Sîmbătă, la Congresul Extraordinar al Partidului Pentru Patrie, „bădia" Ogoranu a fost desemnat președinte al acestei formațiuni politice. Deși are 82 de ani, Ogoranu spune că nu poate sta deoparte de lupta națională și promite să fie un inamic serios al corupției din societatea românească. Începînd cu ... 1947, Gavrilă-

rmația.ro

Sama

FARA ROTI NU POTI

Fapt divers: "Banditul" din Munții Făgărașului a intrat în politic

Făgărășanul Ion Gavrilă – Ogoranu, cel care a condus cel mai vânat c

din Munții Făgărașului a intrat în politică

Vrei sa fii coresponde

ıcipala | Fotografii | Utilizatori | Inregistrare | Contact | Iesire Sistem

ședinte de partid la 82 de ani

anizatorul rezistenței anticomuniste din munții Făgăraș 1947 a

enit președintele Partidului Pentru Patrie

Congresul extraordinar al P.P.P s-a bucurat de o mediatizare, atât în presa scrisă, cât și în cea electronica, prin grija tinerilor camarazi din Brasov. A fost mult mediatizată personalitate a d-lui Președinte Ion Gavrilă-Ogoranu, inclusiv trecutul de luptător în Rezistența anticomunistă al d-sale.

Componența Conducerii Centrale, în urma Congresului-extraordinar din 19.11.2005

În urma desfășurării Congresului-extraordinar al. P.P.P. din 19.11.2005, au fost alese, conform prevederilor Legii nr. 14/2003, Consiliul Politic, Comisia de Cenzori și Comisia de Etică și Disciplină, având următoarea componență, conform procesului-verbal întocmit cu ocazia Congresului-extraordinar:

Președinte: Ioan GAVRILĂ (Alba); **Președinte executiv:** Cătălin MAGHIAR (Galați); **Vicepreședinți:** Răzvan-Mugurel APAHIDEAN (București); Coriolan BACIU (Alba); Corneliu SULIMAN (București); Virgil TOTOESCU (Suceava); **Secretar-general:** Florin DOBRESCU (București); **Consilieri:** Vasile ABULIGESII (Bacău); Petre AGHINII (București); Ionela-Lăcrămioara DOBRESCU (București); Făguță GROZĂVESCU (Dolj); Adrian MANOLESCU (București); Ion MAXIM (Cluj); Radu POPESCU (Prahova); Sorin OLARIU (Sibiu);

Comisia de Cenzori: Gherghina ANGHELESCU (București); Olga-Cornelia CAZACU (București); Niculina MARINESCU (București);

Comisia de Etică și Disciplină: Dumitru COMȘA (București); Gheorghe GRECU (București); Aristide LEFA (București); Nicolae MAZĂRE (București); Mircea MOȚEI (București); Mircea NICOLAU (București); Virgil TOTOESCU (Suceava).

Radu Gyr comemorat la Cluj.

Luni, 21 Noembrie a.c., la "Polul Artelor" din cadrul Librariei Universitare din Cluj, a fost omagiat poetul Radu Gyr. Conferința, intitulată "Lumină din Intuneric" şi organizată sub auspiciile Fundației «Prof. George Manu», se înscrie în seria de manifestări dedicate anului centenar al naşterii marelui poet. Cu acest prilej a avut loc şi lansarea la Cluj a volumului de poezii *"As' noapte Isus mi-a intrat în celulă"*, apărut anul acesta la Editura Elisavaros din Bucuresti.

D-l prof. Bucescu la Librăria Universitară din Cluj

Personalitatea poetului şi crezul legionar, anticomunist, al acestuia, au fost evocate de d-na Enache, Directoarea Librăriei Universitătii. A continuat d-l prof. Emilian Bucescu, care a omagiat memoria marelui om de litere şi opera sa, evidențiind versurile compuse în temnița Aiudului. Nu au lipsit amintirile d-lui Bucescu din perioada când a împărțit aceeaşi celulă cu poetul Radu Gyr, la Aiud.

Evenimentul s-a bucurat de succes, în cadrul audienței numărându-se intelectuali, pictori, sculptori, profesori universitari, dar şi corespondenți de presă.

Tineretul clujean şi opera poetului Radu Gyr

REFLECTAREA IN PRESA A SIMPOZIONULUI DE LA SIBIU

Simpozionul omagial centenar Radu Gyr, organizat de Fundația "George Manu" la Sibiu, în 26 octombrie 2005, s-a bucurat nu doar de un public numeros (peste 100 de persoane, îndeosebi tineri), dar şi de o mediatizare aparte în presa cotidiană locală.

Ca şi la simpozioanele anterioare, desfăşurate în diferite oraşe ale țării în cadrul anului centenar Radu Gyr, personalitatea poetului închisorilor a fost evocată de d-nii Mircea Nicolau şi Constantin Bucescu, dar şi şeful filialei Sibiu, d-l Sorin Olariu.

Braşov. «Prezent! La 90 de ani»

Duminică, 4 decembrie, a fost o zi de sărbătoare pentru camarazii braşoveni. D-l Gheorghe Ionescu, ajuns la onorabila vârstă de 90 de ani, a fost felicitat de tinerii şi bătrânii camarazi, care s-au reunit pentru a-l omagia pe cel care, «prin viața sa este un exemplu atât pentru prieteni, cât şi pentru inamici», ne transmite camaradul nostru braşovean, Ciprian Bojan.

Prezent la sărbătorirea d-lui Ghiță Ionescu, doctorul Teofil Mija a citit din cartea sa *„Noi nu am avut tinerețe"*, care a fost lansată ulterior, pe 10 decembrie.

Giță Ionescu s-a născut la Roşiorii de Vede (Teleorman). *„În 1941, pe vremea lui Antonescu, am fost luat pe sus din casa părinților şi condamnat la 5 ani muncă silnică pentru activitate împotriva regimului"*, îşi aminte şte d-l Ghiță Ionescu.

Camarazi tineri şi bătrâni, se bucură împreună cu d-l Ghiță Ionescu, la aniversare.

"Am fost închis la Aiud. În 1946 am fost eliberat, la venirea regimului comunist. Dar acest lucru nu mi-a schimbat nici o clipă crezul meu. Din acel moment m-am angrenat în lupta anticomunistă fără nici un fel de dubii. Eu am fost legionar şi aşa o să mor", povesteşte d-sa. În rezistența anticomunistă a activat doi ani. „Doi ani am fost fugar. Până la urmă, în data de 1 februarie 1950 m-am întors acasă şi în aceeaşi noapte am fost arestat şi dus, din nou, la închisoarea din Aiud. De această dată am fost condamnat la 20 de ani de muncă silnică". Timp de aproape 15 ani a fost închis, părinții săi neştiind absolut nimic de el. După 15 ani de închisoare, la apariția celebrului decret din 1964, Gheorghe Ionescu a fost eliberat, cu condiția de a nu se reîntoarce în județul său. În ciuda vârstei de invidiat, Gheorghe Ionescu este încă optimist. **„Întotdeauna există o speranță. Iar atâta timp cât poți, nu este bine să renunți. Trebuie schimbat ceva în țara asta. Toți cei de acum sunt tot comunişti. Au pus mâna pe țară şi au jefuit-o. Un adevăr este clar. Trăim într-un comunism bine camuflat"**, spune Gheorghe Ionescu.

Tâncăbeşti, 26 noiembrie.

Peste 100 de persoane au participat pe 26 noiembrie, în pădurea Tâncăbeşti, la comemorarea a 68 de ani de la asasinarea, în 1938, a lui Corneliu Zelea Codreanu şi a altor 13 camarazi, din ordinul regelui Carol II şi sub coordonarea lui Armand Călinescu.

Pelerinajul s-a desfăşurat sub organizarea Fundației «George Manu» şi au participat atât camarazi din Bucureşti, cât şi din filialele Dâmbovița, Prahova, Buzău, Braşov etc..

După slujba de pomenire a celor 14 ucişi la Tâncăbeşti, a luat cuvântul d-l prof. Mircea Nicolau, preşedintele Fundației «G. Manu», care a subliniat importanța mişcării create de Corneliu Codreanu în lupta anticomunistă din România, arătând în acelaşi timp necesitatea unei unități de acțiune, atât de necesară pentru ridicarea țării din marasmul în care se zbate astăzi.

Tâncăbeşti, 26.11.2005.

Organizatia Bucuresti a omagiat eroii Revolutiei din Decembrie 1989

In ziua de 22 decembrie, o delegație de membriP.P.P. din Bucureşti a depus o coroană de flori la locul unde în decembrie 1989, tinerii bucureşteni au muşcat asfaltul sub gloanțele comuniste. Jertfa celor căzuți acum 16 ani se înscrie în lunga luptă dusă de poporul român, încă din 1919, împotriva comunismului.

SIMPOZION LITERAR "RADU GYR" LA TÂRGOVIŞTE

Pe 10.12.2005, la Târgovişte, a avut loc Simpozionul literar "Azi noapte, Isus...", în organizarea membrilor filialei Dâmboviţa a Fundaţiei "George Manu" şi Partidului "Pentru Patrie".

Deşi simpozionul fusese programat în sala Bibliotecii Judeţene Dâmboviţa, în preziua manifestării, reprezentanţii Bibliotecii au anunţat pe organizatori că nu mai pot beneficia de locaţia stabilită. În aceste condiţii, simpozionul s-a desfăşurat într-o locaţie privată aparţinînd unui inimos simpatizant al spiritului nostru, situată la periferia municipiului. Târgoviştenii veniţi, conform anunţului din afişe, la Biblioteca Judeţeană, au fost transportaţi cu un microbuz la noua locaţie prin grija aceluiaşi inimos, al cărui nume se cuvine evidenţiat – Virgil Gabriel Păun.

Simpozionul s-a bucurat de un real succes, avînd un public numeros, între cei prezenţi fiind numeroşi oameni de cultură, scriitori şi gazetari din judeţul Dâmboviţa. Acţiunea a fost deschisă de d-l Ion Saulea, preşedintele Filialei Dâmboviţa a Partidului "Pentru Patrie", care a arătat semnificaţia acestei acţiuni culturale.

A urmat cuvântul d-lui profesor Mircea Nicolau, preşedintele Fundaţiei "G. Manu", care a evocat personalitatea lui Radu Gyr şi ţinuta verticală a poetului în condiţiile de teroare din temniţele comuniste. D-l Nicolau a insistat asupra poeziei de detenţie a celui omagiat, mai ales poezia angajată, insistînd pe forţa morală ce răzbate din versurile însângerate ale "poetului închisorilor".

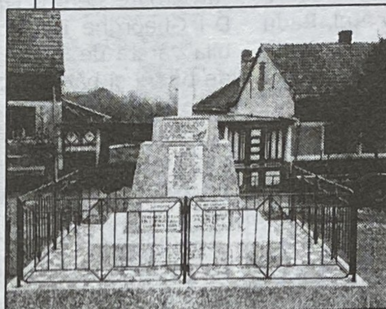
Profesorul Constantin Bucescu şi-a structurat expozeul pe un şirag de nestemate din creaţia poetului. Evocările D-lui Bucescu au stârnit un mare interes în rândul celor prezenţi, mai cu seamă că vorbitorul a împărţit, un timp, aceea şi celulă cu marele comemorat, fiind de altfel un apropiat prieten al acestuia.

Ziaristul şi poetul Ion Iancu-Vale, unul din autorii organizării succesului de la Târgovişte, cu modestia care-l caracterizează, a ţinut să reliefeze importanţa operei lui Radu Gyr în contextul culturii româneşti. Pe rând, au vorbit scriitorii şi gazetarii prezenţi în sală. Aceştia şi-au exprimat indignarea în legătură cu faptul că, la 16 ani de la Revoluţia anticomunistă din 1989, omagierea lui Radu Gyr a putut fi obstrucţionată într-o bibliotecă judeţeană. Totuşi, succesul acţiunii şi impactul ei în presa locală ne dau încrederea că generaţia de azi e capabilă să ducă mai departe crezul cântat atât de frumos de Radu Gyr. **(F. D.)**

Foto 1: **Tânărul sculptor timocean Nelu Ionescu dăruieşte, simbolic, Fundaţiei G. Manu, o icoană de lemn.**
Foto 2: **Ziaristul Josef Pilner şi scriitorul Florea Turiac.**

Dumnezeu la Iablaniţa

Dumitru PETCHESCU,
(Iablaniţa, Caraş-Severin)

În lumea de astăzi, când majoritatea oamenilor aleargă după câştiguri, dacă se poate şi pe căi necinstite, şi după poziţii privilegiate în societate, este anevoios să reuşeşti a transmite şi altora sentimente ca iubirea de Ţară, cinstea, dreptatatea, omenia şi iubirea faţă de aproapele tău.

În atare situaţie, grupul de membrii ai Partidului "Pentru Patrie" am ales o cale mai la îndemână: să facem ceva concret, alegînd realizările în locul vorbelor. Ne-am propus să readucem în actualitate personalitatea unor consăteni de-ai noştri care au avut merite deosebite în transmiterea către urmaşi a spiritului naţional şi dreptăţii. Primul pas l-am făcut prin confecţionarea şi amplasarea unei plăci comemorative pe frontispiciul casei unde s-au născut fraţii cdr. Petru Domăşneanu, martir al rezistenţei anticomuniste şi înv. Domăşneanu Nicolae, dascăl de excepţie în educarea tinerilor în spiritul naţional, al culturii româneşti, al muncii şi cinstei.

De asemenea, am propus realizarea unui monument în memoria celor ce s-au aflat direct implicaţi în mişcarea de rezistenţă anticomunistă. Cei aflaţi încă în viaţă, din această categorie, cât şi familiile celor ce nu mai sunt printre noi, au răspuns pozitiv la această propunere, contribuind cu sumele de bani necesare realizării acestui obiectiv, amplasat cu aprobarea Consiliului local, în piaţa din vecinătatea Primăriei. Am fost ajutaţi cu ceva bani şi materiale de către persoane care nu făceau parte din cercul celor interesaţi. La fel şi membrii grupului nostru, şi-au adus contribuţia cu muncă manuală. Odată cu sfinţirea acestui monument, făcută la data de 8 noiembrie 2004, a rămas stabilit ca, în fiecare an, în ziua Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil, să se oficieze, cu bunăvoinţa preotului Babcu, o slujbă de pomenire la monument.

Pentru a întregi ce ne propusesem iniţial, am sprijinit financiar realizarea unei plăci comemorative, ce se va amplasa cât de curând pe frontispiciul casei parohiale ortodoxe din localitate, în memoria preotului Gheorghe Tătucu (1860-1943). Personalitatea preotului Gheorghe Tătucu, ce a fost decorat cu "Răsplata muncii pentru biserică – cl. I" şi cu "Ordinul Ferdinand I cl. I", pentru merite deosebite la realizarea unirii naţionale, cât şi a dascălului de excepţie ce a fost Nicolae Domăşneanu, sunt precursori ai sădirii spiritului naţional în sufletul tinerilor, viitori naţionalişti de mai târziu, precum: Cdr. Petru Domăşneanu, Zaharia Marineasa, înv. Nicolae Târziu, pr. Prof. Nica Tofăloagă, Gheorghe Blidaru şi mulţi, mulţi alţii, aflaţi încă în viaţă, care s-au înrolat în mişcarea naţională de rezistenţă anticomunistă.

AVEM O PROBLEMĂ ! CUM O REZOLVĂM ?

Sorin ANDREI
Alexandria (Teleorman)

Într-o seară rece a lui noiembrie 2005, subsemnatul, am participat la recenzia unei cărţi în judeţul Teleorman. Prezentarea respectivă a avut loc în sala de sedinţe a Muzeului Judeţean din Alexandria, într-o atmosferă, la propriu, super-glaciară.

Cei care citiţi aceste rânduri, imaginaţi-vă acest municipiu, reşedinţă de judeţ (Alexandria), ca fiind o localitate îngheţată în adevăratul sens al cuvântului. Suntem în 2005, încercăm, sau cel puţin ne dorim să ne apropiem tot mai mult şi mai repede de U.E., dar locuitorii blocurilor alexăndrene, până în data de 29. Noiembrie, când scriu aceste rânduri, nu au primit căldură. Trăim deci, într-un "confort locativ total". Nici nu mai speram la altceva. Această situaţie se perpetuează, cu foarte rare excepţii, din 1989 şi până azi.

Autorităţile locale care s-au perindat prin primăria oraşului şi pe la serviciile anexe ale acesteia, de la 89 încoace, au reuşit iată, sinistra performanţă, de a obişnui câteva zeci de mii de oameni, să trăiască la bloc, în luni ca octombrie şi noiembrie a.c. cu geamurile deschise. Nu este nici o exagerare. Se trăieşte cu geamurile deschise pentru că nu este vreo diferenţă între temperatura exterioară şi cea din apartamente. Şi toate astea, repet, în anul 2005 !!!

Dar nu asta era principala problemă despre care vroiam să scriu. Aşa cum am zis, îmbrăcaţi, înfofoliţi şi aşezati pe niste scaune îmbrumate, am asistat la recenzia ultimei carţi a braşoveanului Marius OPREA, însoţit, în cadrul prezentării sale, de d-l Cristian PIRVULESCU de la Pro-Democraţia.

Foarte interesantă această întîlnire. Cartea cu pricina, este una în care d-l Oprea mai povesteşte câteva din supliciile la care a fost supus de securiştii şi activiştii mai vechiului regim totalitar, dar şi o lucrare în care se pun pe tapet "reuşitele" în afacerile post-decembriste ale foştilor securişti.

Asta este de fapt problema care m-a stârnit să scriu aceste rânduri.

În faţa unei asistenţe eterogene din punct de vedere politic (erau acolo naţional-creştini, erau foşti ţărănişti şi actuali populari, erau liberali dar, era şi preşedintele Consiliului Judeţean Teleorman, care este un socialist convins, zice el), domnii Oprea si Pârvulescu au explicat destul de lămurit faptul că, actuala mafie economică a ţării este formată, în marea ei majoritate, din foşti securişti.

Uitasem total de frigul ce ne înconjura, în momentele în care cei doi făceau, parcă, un slalom printre ingineriile financiare de care s-au folosit aceşti foşti securişti în vederea acumulării milioanelor de euro de care dispun în prezent.

Foarte bine documentaţi sunt aceşti doi colaboratori: Oprea şi Pârvulescu, numai că, ei nu veniseră la Alexandria doar din dorinţa de a demasca, într-o anumită măsură, afacerile veroase ale actualei mafii ci, şi cu intenţia de a identifica o eventuală rezolvare a acestei probleme.

Până în cele din urmă, au fost întrebaţi din sală, cum şi în ce fel putem noi, societatea civilă, să acţionăm în acest sens? Şi au şi răspuns: prin susţinerea unei bune legi a lustraţiei. Prin forţarea parlamentarilor de Teleorman, în vederea iniţierii şi votării unei astfel de legi.

Superb. Şi eu, personal, ca un român care nu mai suportă actualul jaf al ţării, subscriu rapid la un astfel de demers, dar consider că o lege a lustraţiei care, odată adoptată, ar elimina din rândurile demnitarilor de la centru, şi poate chiar şi de la anumite niveluri judeţene, pe foştii securişti şi activişti, ar rezolva problema doar parţial. Şi de ce cred aceasta? Datorită faptului că se vehiculeaza tot mai des prin mai toată mass-media, urmatoarea posibilitate: să nu ne mai intereseze ce s-a întimplat deja, şi să nu ne mai legăm de trecut. Ceva de genul "ce-a fost, a fost". Cel puţin de-acum încolo să devenim un popor civilizat şi moral.

Ei, cu această variantă, nu ştiu câţi români, care au fost în permanenţă cinstiţi şi morali, vor fi de acord. Cred că aceştia vor solicita altceva. Odata cu eliminarea mafioţilor din viaţa socio-economico-politică a României, aceştia vor trebui să fie obligaţi să restituie Statului Român, toată averea câştigată ilicit. Spre exemplu, domnul Oprea se lamenta şi se îngrijora, pe bună dreptate, despre faptul că are acum un copil la o vârstă foarte fragedă şi că nu ştie în ce tip de ţară va trăi acesta. Tot într-o viitoare ţară mafiotă? Era, deasemenea, total dezamăgit pentru faptul că lui, personal, i s-au furat 15 ani din viaţă (1990-2005). Păi, cei 15 ani din viaţă care i-au fost furaţi lui şi celorlalţi români, cinstiţi ca şi el, nu s-au "adăugat" la vieţile celor care i-au furat?

Şi-n această situaţie, nu trebuie să primim înapoi ceea ce ni s-a confiscat ?

Ba mai mult, haideţi să coroborăm această oligarhie financiară, cu un alt mare neajuns al României, care ţine tot de un aspect financiar, atacat de domnul Florin Dobrescu în articolul "Dac-am plecat, Ardealule, din tine" publicat în nr. 18 al Buciumului, şi anume acela că azi, interesele de stat (în acest caz, maghiare), nu se mai cuceresc cu Kalaşnikov-ul ci cu banul.

Expansiunea economică maghiară în România a atins de mult cote alarmante (vezi zecile de mii de hectare de teren arabil cumpărat de ungurime în judeţul Olt !!!), dar cine mai are timp, dintre români, să se îngrijoreze de astfel de evenimente ?

Este, deci, foarte evident că avem o mare problemă. Interesele naţionale ale românilor cinstiţi şi morali sunt spulberate de către cei care acţionează împotriva lor, aşa cum am văzut mai sus, şi nu numai. Cum rezolvăm acestă problemă? Asteptăm implicarea plenară a instituţiilor abilitate în acest sens? Eu unul cred că putem s-aşteptăm mult şi bine.

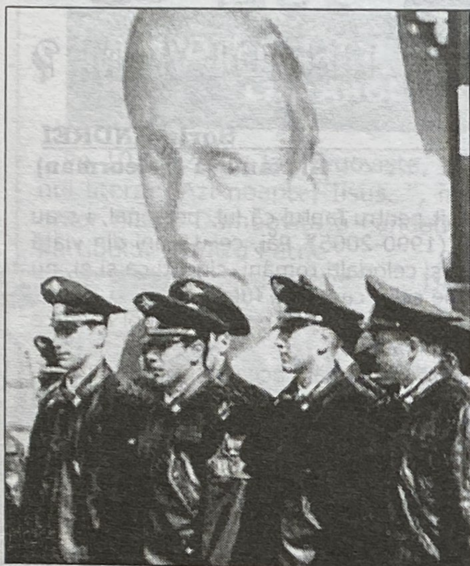
În acest sens, mi-aduc aminte de o vorbă a profesorului Tuţea care, abordată ad litteram, nu emană foarte mult spirit creştinesc dar, figurativ, ar putea fi ajutătoare în astfel de situaţii: "la obrăznicie, obrăznicie şi jumătate". Adică, ce s-ar fi ales de interesele ungurimii dacă atunci când aceştia ar fi vrut să "cumpere România" ar fi găsit-o, pe aceasta, deja "cumparată" de români? Ce s-ar fi ales, deasemenea, de interesele mafioţilor români, dacă ar fi trebuit să dea piept, în încercările lor de cumpărare a aceleaşi Românii, cu nişte concetaţeni de-ai lor care, în comparatie cu ei, mai îngenunche încă la auzul dictonului "Totul pentru Ţară, nimic pentru noi"?

Ar fi prea frumos să ne imaginăm aşa ceva? Mai degrabă, cred că ar fi prea "scump".Din păcate, cei care au trăsaturi morale care le-ar permite angrenarea într-o contraofensiva, nu au banii necesari unei astfel de acţiuni. Sau sunt prea puţini cei care au aceşti bani. Şi cu toate astea, ar mai exista o soluţie.

Personal, am citit şi mi s-a povestit foarte mult despre acea activitate interbelică botezata "comerţul legionar". Am înţeles că acolo erau angrenaţi într-o solidaritate totală un număr mare de naţionalişti, ca într-o adevărată cooperativă, care, din punct de vedere al eficienţei financiare, începuse să dea roade foarte bune. Ceva în stilul acesta s-ar putea realiza chiar şi în anii 2000 dacă, ar exista foarte multă voinţă. Acei puţini naţionalişti români care stau bine din punct de vedere financiar, ar putea să creeze şi să dezvolte afaceri private, în care să lucreze, exclusiv, ceilalţi multi naţionalişti români care, datorită caracterului lor, consider că s-ar implica total în vederea dezvoltării respectivelor intreprinderi. De aici pornind, într-o perioadă medie de timp, ar trebui să apară efectul bulgărelui de zăpadă. Banii mulţi, investiţi inteligent şi administraţi cinstit, produc bani mai mulţi. Acel moment ar putea reprezenta un început în contracararea actualelor tendinţe, în bună parte reuşite, de cumpărare a României de către oricine, şi întotdeauna, în detrimentul românilor cinstiţi şi cu frică de Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, acum când ni s-a declarat făţis acest război financiar, pentru a putea învinge mafia de orice fel, ar trebui să mergem pe ideea: unire, unire şi iar unire. Ea, UNITATEA, ne va da biruinţa.

Colonelul KGB Putin şi "Generalul Iarna"

Florin DOBRESCU

La cumpăna anilor, românii – şi nu numai ei - au retrăit momente ce le-au amintit de "războiul rece" de altădată. De astă dată, rece şi la propriu, şi la figurat. Pentru că, subiectul tensiunilor apărute între Rusia şi Ucraina – despre asta e vorba – a fost reprezentat de gazele naturale. O resursă devenită vitală pentru sistemul economic european.

De mult timp Kremlinul mormăie nemulţumit de extinderea sferei geopolitice occidentale către frontierele fostei URSS. În acest context, şi nu altcumva, trebuie analizată criza de câteva zile desfăşurată mocnit, dar scump, între Moscova şi Kiev. Nu întâmplător ruşii şi-au amintit, abia acum, în miez de iarnă, că Ucraina plăteşte metrul cub de gaze la un preţ derizoriu faţă de cel onorat de statele europene. Aşa cum, în subconştientul fiecărui rus trăieşte visul lui Petru cel Mare, tot aşa, orice lider de la Kremlin, în disperare de cauză, aruncă în luptă pe aliatul care i-a înfrânt şi pe Napolon, şi pe Hitler: gerul. "Generalul Iarnă" !

În urma "ostilităţilor", putem trage câteva concluzii. Ele arată încă o dată, dacă mai era nevoie, că atât "economia de piaţă", cât şi "democraţia" sunt doar simulacre stângace într-o Rusie condusă de oligarhii descenenţi ai vechiului sistem totalitar.

Decizia directorului general al Gazprom, de a modifica contractul încheiat în urmă cu un an cu guvernul de la Kiev, nu este decizia unui manager capitalist, luată în virtutea determinantelor pieţei. Este o măsură politică. Actualul director al Gazprom, Alexei Miller, nu este altul decât fostul responsabil cu relaţiile externe al Primăriei Sankt Petersburg, unul din colaboratorii apropiaţi ai preşedintelui rus.

În acest context, comentariile cinice ale lui Putin, pe fondul tensiunilor ulterioare rezilierii contractului, nu mai miră pe nimeni. Dacă Ucraina vrea să intre în UE, atunci să facă bine şi să plătească gazul la preţuri "europene", a fost mesajul lui Putin. De altfel, fostul consilier de la Kremlin, Ilarionov, a declarat că preţul prevăzut în contractul încheiat de Gazprom cu guvernul Ucrainean avea menirea de a-i asigura lui Yanukovici un avans economic – şi, implicit, politic – în cazul când acesta ar fi câştigat alegerile din 2005. Victoria lui Yuşcenko şi alunecarea spre vest a orientării Kievului nu sunt însă motivele acestor represalii.

Cele câteva zile de "îngheţ", la propriu şi la figurat, dintre cele două state, n-au afectat doar Ucraina. În România, spre exemplu, gazul metan din conductele de distribuţie a înregistrat diminuări de presiune cu cca 15-20%. Grave probleme a ridicat sistarea furnizării gazului şi în Bulgaria, dar mai ales în Polonia.

Şi nu crede nimeni că acei ce-au comandat această criză nu vor fi prevăzut europenizarea ei. Este limpede asta au urmărit foştii ofiţeri KGB de la Moscova. Ei vor să arate unei Uniuni Europene tot mai apropiate de limita fostei Uniuni Sovietice (camuflată din necesităţi istorice sub denumirea de C.S.I), că Moscova nu e indiferentă la pierderea zonelor de influenţă, şi nici lipsită total de putere în actuala configuraţie politică europeană. Nu este exclus nici caracterul de "test" pe care Rusia să-l facă unei Europe dependente, prea mult, energetic, de ea (Federaţia Rusă deţine cca o treime din resursele mondiale de gaze naturale!).

Dar, dincolo de miza europeană a măsurii moscovite, principala ţintă pare să fie totuşi noua axă energetică pe care SUA o construiesc la Marea Neagră. Pentru că, aici stă marea durere a Kremlinului. Rolul de pivot strategic al Mării Negre este evident, iar mutarea cumpenei geopolitice a zilelor noastre în această zonă nu poate decât să ducă frustrările muscăleşti la cote care fac posibile gesturi efectiv dezaxate. Ticălosul act de la sfârşitul anului trecut este doar un episod dintr-un lung şir de măsuri ce vor viza destabilizarea noii axe energetice şi geostrategice ce se conturază la Pontul Euxin.

Trist este că, la provocarea din est, Europa, prin oficialii săi, a reacţionat sub limitele pe care, în mod normal, interesele de conservare i le-ar fi dictat. De fapt, reacţiile s-au înscris în nota de moleşeală duplicitară, cu care Europa occidentală ne-a obişnuit deja. A fost nevoie ca presiunea din conducte să scadă în Franţa şi Germania, pentru ca UE să se trezească din tăcerea complice cu care asista la loviturile date României şi Poloniei. Chiar dacă s-a dezmeticit prea puţin, este bine că organismul european începe să-şi pună probleme. Spun asta vis-a-vis de cazul fostului cancelar Schroder, a cărui complicitate politico-economică faţă de Rusia a fost răsplătită după căderea sa, prin căpătarea unui post "gras" în Gazprom. Prin proiectul deja început şi năşit de cuplul Schroder-Putin, atât Europa, cât şi SUA, rămân defavorizate, ca să nu zic păcălite. Conducta de gaz de la Caspica ocoleşte interesele UE, dar nu şi ale Germaniei.

Acum, în aceste zile, s-au văzut mai bine ca oricând, efectele presiunii exercitate decenii la rând de KGB, prin intermediul ONG-urilor "pacifiste" şi a alianţelor stângist-ecologiste, care, prin campanii gen *"O lume fără arme nucleare!"*, au reuşit să impună Occidentului părăsirea surselor alternative de energie, în special cea atomică. Cum îşi va fi râs Putin în barbă, privind o Germanie şi o Italie fără nici o centrală nucleară, îngheţând, la mâna clanului de KGB-işti ce-au pus ciz-ma, cum demonstra deunăzi Bucovski, pe domeniile cheie ale economiei ruse.

Din criza gerului de Anul Nou au ieşit la iveală şi alte lucruri "interesante". Cum ar fi acela că, deşi la o aruncătură de băţ de frontiera rusă, România plăteşte cel mai mare preţ pentru gazul metan importat, din toate statele europene. Comparabil cu cel plătit de Germania (unde totuşi, salariile sunt de cca 20 de ori mai mari ca la noi), şi exagerat de mare faţă de ţări precum Bulgaria, Ucraina ori Polonia.

"Corupţie sau prostie crasă?" – s-a întrebat, revoltată, mass-media românească? Eu aş zice că şi una şi cealaltă. Oricum, rezilierea contractului atât de dezavantajos pentru ţara noastră este o urgenţă. Şi desigur că acest lucru nu va avea succesul scontat decât atunci când, în actualul aparat executiv, se vor efectua anchete şi vor fi date sentinţe exemplare. Corupţie sau incompetenţă, este totuna atunci când statul român, şi implicit buzunarul cetăţeanului sunt "arse" de preţul exagerat al gazului de import.

Oricum, sperăm că după şocul de Revelion, atât Europa, cât şi SUA, vor privi mai circumspect relaţiile de "parteneriat" cu mujica Moscovă, ce şi-a arătat deunăzi arama. Dezvoltarea amplă a surselor de energie alternativă, anihilarea pseudo-ecologiştilor şi fals-naţionaliştilor subvenţionaţi de serviciile inteligente ruse din ţările europene, ca şi instituirea unor pedepse drastice pentru trădători de teapa lui Schroder ori a celor din ministerul de resort de la Bucureşti, iată câteva măsuri ce vor putea contracara strategia de monopolizare a exporturilor de energie, pusă la punct pe termen lung de oligarhia KGB de la Moscova.

Într-o zi rece de decembrie, ne-a părăsit fulgerător camaradul nostru **COSTICĂ LUCESCU**, din Rădăuţi-Suceava.

Inimos şi de o vitalitate caracteristică oamenilor cu sufletul tânăr, sculptorul şi restauratorul Costică Lucescu a fost unul din principalii organizatori ai filialei Suceava a P.P.P., regiunea Rădăuţi.

Dumnezeu să-l odihnească în pace ! (În numărul următor – flori de suflet pentru fratele nostru).

15 IANUARIE

La mormântul lui Eminescu mergem în general de două ori pe an. Poate pe unii sufletul îi împinge mai des, dar, date fiind condiţiile de timp impuse de societatea de consum, acest lucru e forte puţin probabil să se realizeze în afara celor două date consacrate: 15 ianuarie, data asupra căreia s-a consimţit ca fiind data naşterii şi 15 iulie, data decesului său, pentru că, oficial nu ne putem exprima altfel.

Acest pelerinaj la locul unde odihnesc o parte din rămăşiţele pământeşti(ştiţi că acel mormânt adăposteşte o tidvă goală, întrucât marele său creier a fost în mod ciudat-pentru noi-extras pentru a fi analizat(?!)şi, în timp ce „distinsul medic" tocmai îşi lua masa-ciudate gusturi-, creierul a fost ingurgitat de o pisică) e un prilej deseori de amare consideraţii asupra stării societăţii româneşti. Românii modeşti trec smeriţi cu un gând pios, aşază pe un colţ de pe mormântul încărcat o floare şi o lumină şi se retrag la fel de tăcuţi, din an în an mai trişti la umbra cuvintelor Profetului neamului. În general, ei sunt aceia care ştiu o parte din adevăr, atâta cât se poate cunoaşte. Căci mitul "poetului nebun", care a prins rădăcini în mentalul colectiv graţie muncii neobosite şi a "marii prietenii" pe care a nutrit-o Titu Maiorescu &Co, a început de ceva vreme śscârţâie. Imaginea Geniului prăbuşit sub povara propriei sale încărcături, a artistului neadaptat, mai stoarce lacrimi doar profesoarelor de română care croşetează prin cancelarii în aşteptarea week-endului. În ultima vreme au apărut destule lucrări, care, chiar dacă nu deţin adevărul absolut, ne pot face să vedem altfel istoria, să punem cap la cap evenimente care se repetă, să înţelegem dedesubturi pe care manualele nu le vor putea scrie niciodată, atâta vreme cât, mort şi îngropat, Eminescu e păzit cu străşnicie prin diverse metode. Metode mai mult sau mai puţin oculte, printre care cu amărăciune trebuie s-o recunoaştem, se numără ignoranţa şi comoditatea celor mai mulţi dintre noi. Căci altfel, recitirea operei lui Eminescu, în totalitatea ei, nu trunchiată şi modificată aşa cum ne-a fost impusă mai bine de un secol, ar trebui să ne dea enorm de gândit.

Până atunci însă, cele două zile de la jumătatea iernii şi a verii au, din nefericire, ceva amarnic de hilar. „Pe deasupra groapei tale/va vorbi vreun mititel/Nu slăvindu-te pe tine: Lustruindu-se pe el!" Aici, deasupra groapei lui Eminescu, se adună cei care se numesc ei pe ei înşişi „patrioţi", cu flamuri fâlfâitoare pe deasupra patriotismului sforăitor pe care-l afişează în scenarii groteşti. Mai de înţeles ar fi nebunii autentici care-şi

Pelerinaj la mormântul lui Mihai Eminescu. 15.01.2006

zăgăzuiesc energiile într-o zonă benefică. Aceştia sunt măcar sinceri şi n-o fac pentru imagine sau în alte scopuri obscure, de risipire a resurselor şi aşa secătuite şi tulburate ale neamului.

Ca la orice adunare, sunt şi cei cu camera de filmat, punând aceeaşi întrebare pe care au învăţat-o de la bunii şi străbunii lor: „Ce reprezintă pentru dvs. Poetul Eminescu?"

Vin clase cu profesoara de română şi în final se pozează cu mormântul. Vin tinere talente să-şi încredinţeze Poetului aspiraţiile creatoare.

Vin diverşi, mai mult sau mai puţin nebuni, să strângă semnături, să facă agitaţie, să zăpăcească oamenii de bună credinţă. Pentru că, este evident că românii aşteaptă „ceva". Nici ei nu ştiu ce, pentru că în haosul contemporan bine coordonat nici nu prea ai cum să mai ştii ce aştepţi. De aceea vin la Eminescu, la gropa lui străjuită de cele două făclii întoarse semnalate de articolul din "Lumea Credinţei", despre al căror simbolism vor fi ştiind urmaşii binefăcătorilor săi. Însă nu cred că Dumnezeu poate opri lumina Adevărului să străbată prin materialnice neguri. Românii aşteaptă o minune, o „schimbare", de astă dată veritabilă, semn că trebuie să se petreacă în alt plan. Trăim apăsaţi de un destin greu, încărcat de greşeli şi păcate colective din care nu ne poate scoate decât Minunea care ar trebui să se petreacă într-adevăr cu noi, pe care ne-o cere de dincolo de mormânt Apostolul neamului, şi care ar fi aceea de a ne asuma cu luciditate şi responsabilitate destinul istoric. De a accepta condiţia jertfei, pe care a ilustrat-o atât de viu cel către care ne ridicăm azi cu gândul şi Alţii, care l-au precedat şi care l-au urmat.

Ioana MAZILU

GATA CU FORAJELE!

Încă o veste bună de pe "frontul" din Apuseni! Site-ul asociaţiei Alburnus Maior anunţă că, pe 17.11.2005, Curtea de Apel Alba-Iulia a suspendat efectele juridice ale acordului de mediu pentru 39 de puncte de foraj de la Rosia Montana. Sentinta este irevocabila.

Rosia Montana Gold Corporation (RMGC), deţinută peste 80% de către Gabriel Resources, o companie minieră canadiană de mică dimensiune, limitată financiar şi neexperimentată, care intentioneaza sa strămute localnicii din Roşia Montană pentru a realiza cea mai mare mină de aur de suprafaţă din Europa. Restul de 20% din acţiuni sunt deţinute de Minvest, o companie minieră de stat. Încă de la începutul său, acest aranjament a fost asaltat de scandaluri, probleme operaţionale şi opoziţie vehementă pe plan local, naţional si internaţional.

Agenţia de Protecţie a Mediului Alba a emis acordul de mediu pentru cele 39 de puncte de foraj fără o evaluare corectă a impactului asupra mediului, populaţiei şi patrimoniului cultural, se afirmă în materialul de pe www.rosiamontana.org..In plus, A.P. Mediului nu a luat in considerare comentariile motivate ale publicului interesat, printre care s-au aflat numeroase contestaţii formulate de localnici din Roşia Montană.

In cursul dezbaterilor, Alburnus Maior a dovedit că acordul de mediu pentru foraje va provoca prejudicii ireversibile si semnificative, cum ar fi: defrişările masive, afectarea surselor de apa, precum si riscuri semnificative la adresa populaţiei locale si unor situri arheologice.

Mihai MAZILU

Marian COSTACHE
Montreal, Canada

Misiune îndeplinită

În luna decembrie a anului 2005 a apărut ultimul număr al celui mai vechi ziar românesc din Canada şi din întregul exil: ziarul "Cuvântul Românesc" de la Hamilton, Ontoario. Odată cu el, dacă nu va înceta, se va diminua vocea neobosită a vechiului exil luptător, a puţinilor şi minunaţilor supravieţuitori, membri activi şi prezenţi la toate activităţile şi acţiunile iniţiate de exilul politic anticomunist.

În exil, şi în Canada în mod special, aici unde s-a editat şi tipărit acest ziar răspândit în lumea întreagă, adevăraţii lui prieteni şi cititori îi vor simţi lipsa. Bombardaţi mereu cu tot felul de ziare fantomă, unele dintre ele fiind chiar plătite şi finanţate de vechea şi noua securitate, nu vom mai putea citi articole scrise cu pasiune, profesionalism şi adevărat simţ patriotic. După 1989, dar şi înainte, mai ales înainte de decembrie 1989, ziarul "Cuvântul Românesc a fost total diferit de toate celelalte ziare care au apărut şi apar în ceea ce numesc unii "diaspora românească". Acest ziar nu a fost un ziar "din diaspora" ci un ziar din Exil, al exilului care s-a opus şi a luptat împotriva sovietizării şi bolşevizării ţării noastre.

În toate ziarele "noi" şi "tinere" nu găseşti decât o îndepărtare de adevăratele noastre valori româneşti, o îndepărtare şi o negare a creştinismului nostru bimilenar şi a spiritului nostru naţional românesc. Comparând ziarele "locale", adică ziarele franţuzeşti şi englezeşti din Canada cu aşa zisele ziare naţionale", adică ziarele noastre tipărite aici, nu găseşti decât o singură diferenţă: limba utilizată. În rest, acelaşi spirit ateist, laic şi total antibisericesc. Dumnezeu şi noţiunea de dragoste pentru pământul strămoşesc lipsesc astăzi cu desăvârşire, şi asta atât în ziarele noastre cât şi în ziarele băştinaşilor.

Odată cu întreruperea apariţiei acestui brav ziar se va încheia în exil o mare pagină de istorie curajoasă a celor ce şi-au făcut datoria faţă de pământul în care s-au născut. O demnă pagină istorie contemporană şi anticomunistă s-a încheiat. Din păcate, cu tristeţe trebuie să recunoaştem că noua noastră generaţie nu a fost şi nu este la înălţimea aşteptărilor. Puţine, aproape inexistente, sunt semnele care să ne facă să sperăm că în anii următori vom avea o nouă generaţie capabilă să se ridice măcar la înălţimea genearaţiei precedente, care să preia pe umerii săi tot ce s-a construit cu trudă şi cu mult efort de către membrii exilului care au încercat să ţină vie flacăra românismului şi naţionalismului creştin.Timp de aproape treizeci de ani ziarul "Cuvântul Românesc" a avut o misiune dumnezeiască şi pământească: rezistenţa şi opoziţia cârmacilor de la Bucureşti care au dus şi duc o politică de distrugere a fiinţei româneşti. Deşi nu a fost uşor, redactorii acestui ziar, împreună cu credincioşii şi preţioşii săi colaboratori şi cititori, s-au făcut auziţi în negura vremurilor vitrege. Spunîndu-şi clar şi limpede punctul de vedere faţă de politica de distrugere în masă, opozanţii lui Ceauşescu, dar şi ai lui Iliescu (şi nu numai ai lui?), au reprezentat duşmanii de temut ai acestor politicieni corupţi şi mânjiţi de roşeaţa comunismului.

La capătul acestui drum lung şi greu, la închiderea ziarului de la Hamilton, nu putem decât să-i mulţumim inimosului Domn George Bălaşu, editorul acestui faimos ziar, şi odată cu el le mulţu-

(continuare în pag. 9)

Sculptorul Cristian Ivanof ne-a pus la dispoziţie istoricul Troiţei din pădurea Tâncăbeşti, operă la care d-sa a avut, după cum vedem, o contributie esenţială.

Povestea adevărată a unei troiţe

Prima discuţie cu privire la realizarea acestei cruci am purtat-o cu meşterul Ştefan Georgescu din Regensburg, Germania, la sfârşitul anului 1997, în preajama Sărbătorilor de Crăciun.

Am ajuns atunci la concluzia că am putea realiza în ţară această lucrare.

În vara anului 1998 meşterul Georgescu a revenit în ţară şi am reluat discuţiile pe marginile acestui proiect. În luna august a aceluiaşi an am format grupul de iniţiativă compus din următorii: Nicolae Constantinescu - Elveţia; Ştefan Georgescu - Germania, Cristian Ivanof - România, Cătălin Zelea Codreanu - România, Vasile Guian – Canada.

După stabilirea acestor prime amănunte, meşterul Georgescu s-a întors în Germania pentru a se ocupa de proiectul lucrării iar eu aici trebuia să mă ocup de procurarea materialului necesar şi a spaţiului de lucru.

În luna mai a anului 1999 totul era pregătit, meşterul Georgescu a venit în ţară şi la sfârşitul lunii mai am început lucrul la această cruce în atelierul meu de atunci. În tot acest timp meşterul Georgescu a locuit la mine. Am întâmpinat multe greutăţi, meşterul Georgescu fiind grav bolnav şi făcând cu greu faţă unei asemenea lucrări masive şi migăloase.

Cu ajutorul lui Dumnezeu am reuşit să sfârşim această lucrare la 9 septembrie 1999, aşezarea crucii pe locul de la Tâncăbeşti s-a făcut la 11 septembrie după ce am obţinut aprobările şi am plătit taxa necesară.

Aceste documente sunt eliberate pe adresa mea, cererea de aşezare a fost făcută în numele a trei persoane: Ştefan Georgescu, Cristian Ivanof, Cătălin Zelea Codreanu. Dintre aceste trei persoane două nu mai sunt în viaţă în acest moment, meşterul Georgescu a murit în anul 2001 iar Cătălin Z. Codreanu un an şi jumătate mai târziu, în aprilie 2002.

La circa o lună de zile de la aşezarea crucii, aceasta a fost furată bucată cu bucată, după cum bine se cunoaşte.De menţionat ar fi că acest lucru nu a fost comis în vederea distrugerii ci doar a unei remontări cu eventuale modificări în viitor. Susţin acest lucru deoarece am fost imediat la faţa locului, nu am găsit acolo nici o urmă de distrugere, a fost o demontare foarte atentă. Am cercetat minuţios, nu am găsit un şurub, o şaibă, nimic. Dacă ar fi fost vorba doar de o distrugere, nimeni nu şi-ar fi dat silinţa să adune şuruburile şi şaibele...În timp au mai apărut unele lucruri murdare care ar explica furtul componentelor crucii de la Tâncăbeşti.

Am trecut peste toate aceste nenorociri şi mi-am asumat munca de refacere a acestei sfinte cruci, de data aceasta susţinut de cei doi vechi camarazi, Nichi Constantinescu şi Vasile Guian, cărora li s-a adăugat şi dl. Aurel Vlad din S.U.A. În prima fază am refăcut braţul orizontal şi acoperişul crucii care au fost montate în Ajun de Paşte 2001, în anul 2002 am adăugat braţele laterale şi micile cruci de pe braţul orizontal, încheind astfel lucrul asumat. În anul 2003 am adăugat cei patru stâlpi împrejmuitori şi am mărit planşeul de beton din jurul crucii.

Aceasta este povestea reală a crucii de hotar de la Tâncăbeşti...

Ştiu că există acum un personaj care încearcă să-şi revendice unele merite la realizarea acestei sfinte cruci, motivul care îl animă la susţinerea acestei minciuni este deja cunoscut.

Cei care acum susţin altceva decât ce afirm eu aici sunt ori în necunoştinţă de cauză şi deci manipulaţi, ori fac parte din grupul care, în 1999, a devastat crucea de la Tâncăbeşti.

Sper ca Dumnezeu să le dea ceea ce merită! Ţin la dispoziţia oricui este interesat toate documentele referitoare la realizarea crucii de la Tâncăbeşti.

Întru triumful adevărului,

Cristian IVANOF

"CLASIC ROMANESC"

Lăsând la o parte definiţiile, mi s-a părut interesant în actuala conjunctură politică şi spirituală a ţării noastre această alăturare cuminte. La ce se referă anume, veţi vedea.

Ceva clasic înseamnă azi ceva moderat, nici prea prea, nici foarte foarte. Dacă nu vrei să greşeşti, să fii extaravagant, „să calci pe bec", emiţi această vocabulă: „clasic".

„Românesc" ar trebui să însemne ceva ce nu e "altceva". Adică nu rusesc, nu ţigănesc (pardon, romanesc), nu unguresc etc.. Pentru că tot se pune accent pe diferenţa identitară. « Rasiştii de români » nici măcar nu realizează că logic trebuie să te deosebeşti de cel care e « altfel » decât tine.

Să vedem ce poate rezulta dintr-un Revelion petrecut la un restaurant care are pretenţia de a avea aceste " două ambe" atribute.

Muzica zbiară într-un stil „clasic românesc". Lăutarul ţigan mare, mare, cu părul creţ, se ciondăneşte pe parcurs cu organistul disperat... Sunetele aiurite se izbesc anapoda de pereţii casei care ar fi aparţinut zice-se lui Carol I. Comesenii noştri zbiară la fel ca noi printre unde zvâcnite de manele sau de nu se ştie ce romanţe din care recunoşti mai degrabă cuvintele.

Fiica patronului, într-o rochie neagră cu trenă şi fără burtă sau cu buric, nu ştiu cum să-i zic rochiei, se oferă insistent să deschidă dansul. Şi ea şi chelnerii, români clasici, ţin neapărat să ne simţim "bine".

La cumpăna nopţii, mare pocnet mare, modă care a luat amploare după „cucerirea libertăţii". Drept care, românii simt din ce în ce mai mult nevoia să pocnească, să se războiască, să incendieze, să urle. Trebuie să ţinem seama că e „bine să pocneşti ceva în noaptea de Anul Nou", ceea ce vine din negurile istoriei şi ale mitologiei. Dar mai aproape de noi îţi cam vine să pocneşti pe cineva. Bubuitul durează mai bine de jumătate de oră, timp în care reţelele de telefonie sunt şi ele sufocate. O mare explozie, ceva apocaliptic, o descătuşare de infernală energie. Ce colinde, ce urări, ce gânduri bune! Te gândeşti cum să nu-ţi pocnească ceva în ochi, că de! Poate mai e nevoie... Uriaşa refulare a românului: să arunce tot, să nu mai ţină seama de nimeni şi de nimic. Să verse tot. Aşa arată pe urma revelionului Piaţa Universităţii, Piaţa Revoluţiei, străzile: ca o vomă uriaşă...

Abia după ce s-a mai potolit vacarmul şi s-au epuizat resursele pirotehnice îţi dai seama că în incinta mediatizatului restaurant clasic românesc se cântă în draci manele. În cel mai pur stil „clasic românesc". Un manelist tipic, atât ca înfăţişare cât şi ca manifestări strigă din când în când: «Să trăiască Adrian (Adrian e patronul pe care nu am avut norocul să-l vedem atunci când am luat biletele, că poate făceam o economie de început de an!), că e mare barosan! Că el e fratele meu / Şi nu mă lasă la greu...»

Prin toaletă fumează o artistă înveşmântată într-un oarece costum popular. După îndelungi manele iese şi ea în antreu. Nu ştiu ce-a cântat, căci am fost fericiţi când i-a luat locul o interpretă îmbrăcată într-un soi de fâş cu ape care a interpretat mai bine decât conaţionalul ei romanţe şi altele. Din câte am văzut, cel mai bine plătite (hârtii de 500 şi 1 milion) au fost tot manelele.

Sarmalele patroanei au fost ceva mai româneşti – decât ea. Vinul – în acelaşi stil clasic, că oricum, urmează Boboteaza şi, vorba aia, apa e sfântă.

La un moment dat ne aliem (întâmplarea a făcut că tovarăşii noştri de masă nu erau tocmai fani ai manelelor –un tânăr profesor de fizică atomică, reprofilat, ca orice om tânăr care încă n-a plecat din România şi o doamnă cercetător) şi am cerut valsuri. Adrian, «marele barosan», văzând că tot vociferam şi părându-i-se că nu îngânăm manele, s-a grăbit spre masa noastră frecându-şi mâinile: „Domnii sunt mulţumiţi? Cu ce vă servesc?" „Ştiţi, am vrea şi noi..." „Valsuri? Astea-s alea cuuu... cu Dunărea, nu? Gata, se face!" Şi se îndreaptă pocnind din degete către orhestră, explicându-le ceva în taină şi uitându-se cu subînţeles la masa noastră.

„Pentru Adrian, patronul nostru: Valsuri!!!" Solistul mare, cu părul creţ, începe să se unduie uşor pe un oarecare ritm de vals. Zice el vreo două şi peormă trânteşte un „O sole mio!!!" a la Luciano Pavarotti şi dă în nişte canţonete şi alte vreo două chestii italieneşti. La o vreme se vede că ritmurile napoletane l-au obosit şi-a lăsat-o manelelor. Şi dă-i şi dă-i!

Am ieşit şi noi la o plimbare ca să putem schimba o vorbă cu conaţionalii noştri. Piaţa Universităţii, la un pas de noi, e deja pustie. De lume, în rest era plină de gunoaie în „dulcele stil clasic românesc". Rebu începuse deja anul 2006 cu o activitate susţinută pe baricadele dezlănţuirii creatoare româneşti. În lumina murdară a dimineţii coroanele stivuite lângă crucile de piatră păreau nişte morminte uriaşe. Printre scârţâitul cioburilor de la sticlele de şampanie mi se părea că aud glasul lui Tudor Gheorghe cu un colind ce ar trebui cântat în fiecare an: „Mută-i întrebarea /Ce răsună-afară: „Am murit degeaba, /Ce-aţi făcut din ţară, Lerui, Ler!"

În noapte restaurantul clasic românesc vuia ca-n desene animate. La celelalte mese, câţiva oameni serioşi şi câteva perechi tinere, care, fără îndoială, nu erau la curent cu rapidele prefaceri stilistice din societatea românească, au bătut în retragere. Tovarăşii noştri s-au încăpăţânat să rămână să-şi consume meniul.

Dar sala se cam golise şi la masa de alături s-a strâns toată crema „clasicului românesc". Erau acolo şi acordeonistul, manelistul, „marele barosan", câţiva dintre cei care îşi etalaseră muşchii burţii pe ritmurile manelice.

Osanale, felicitări pentru reuşita petrecerii, cotată ca un adevărat succes. Interesant de studiat acest stil „nuvo" cu care din păcate prea ne-am familiarizat în mai toate domeniile. Dar speram să nu avem ocazia aceasta într-o „veche casă boierească din centrul Bucureştiului" şi mai cu seamă în noaptea dintre ani, când încercam să scăpăm tocmai de invazia sufocantă a unor mari artişti şi a unor mari stiluri. Ne-am luat rămas bun de la maestrul de ceremonii care a declarat că trebuie să ne fi simţit minunat, mai ales că am avut orchestră cu muzică „pe toate gusturile". Tovarăşii noştri, mai masochişti, au rămas să admire spectacolul până la capăt. Ne-am despărţit cu promisiunea unui revelion mai puţin „clasic românesc", dar, obligatoriu, mai românesc. Tot suntem minoritari!

Ioana MAZILU

Misiune îndeplinită

(continuare din pag. 8)

mim tuturor celor care şi-au sacrificat timpul şi banii pentru a putea continua lupta începută în primăvara anului 1919 în pădurea Dobrina de cel care a fost primul mare luptător anticomunist.

Lupta anticomunistă nu s-a înch-iat, ea a avut şi are mereu o continuitate, iar acest ziar a fost un mijloc care i-a asigurat continuitatea. Toţi cei care, de departe sau de aproape, au fost strâns legaţi de acest ziar, îşi pot spune satisfăcuţi: ne-am făcut datoria, am făcut aşa cum ne-a dictat conştiinţa şi a fost un lucru bun!

NE-AM ÎNDEPLINIT MISIUNEA !

Ing Eugen Călin,
Bucureşti

Triumful Triumfului

Când am văzut prima oară uriaşul anunţ publicitar de lenjerie intimă "Triumf", m-am blocat. Nu din cauza blondei cu sutienul şi chiloţeii negri, ci din cauza poziţiei reclamei: la poalele Dealului Patriarhiei, dinspre Piaţa Unirii, în apropierea Facultăţii de Teologie (şi nu în ultimul rând aproape de îndrăgita Librărie Sofia.

M-am gândit că această inoportună apariţie (de dimensiuni apreciabile), va dispărea curând şi n-are rost să semnalez ceva prin scris. Timpul a trecut, lucrurile au rămas tot aşa, deci m-am apucat să scriu articolul de faţă.

Cei din Centrul Civic se pot plânge de multe (poluare, zgomot etc.?, dar de bani mai puţin. Oare cu câţi bani sunt răsplătiţi de Triumful Triumfului ? Triumful Triumfului asupra bietei noastre Ortodoxii.

Cei de la Patriarhie vor arăta că nu este spaţiul lor; la fel şi cei de la Teologie. Aşa că Triumful va triumfa.

Oare ce zic sufletele copiilor şi tinerilor morţi în 1989, văzând ce se întâmplă acum. Unii din ei au ieşit în stradă strigînd: "Există Dumnezeu !" Oare ce zic sufletele celor putreziţi prin închisorile comuniste pentru slava Bisericii noastre ?

Să nu deznădăjduim, însă. Să luptăm zi de zi, în această încleştare inegală, din punct de vedere material, cu forţele Răului. Suntem săraci, dar "Dumnezeu este cu noi !" El este marea noastră bogăţie, El este marea noastră speranţă. Oricum, decât bogaţi şi fără Dumnezeu, mai bine săraci, dar plini de nădejde ! **„Triumfule", unde este triumful tău ?**

Luminiţa I.,
Bucureşti

Comemorare la Drăgănescu

Părintele Savian Bunescu a rezidit, alături de credincioşii din Drăgănescu biserica cu hramul Sf. Nicolae. Alături de părintele Arsenie Boca, părintele Savian a fost exemplu de trăire şi dăruire. A trăit o viaţă de rugăciune şi de iubire faţă de oameni. A alinat suferinţele a mii şi mii de oameni. Insista pentru căsătorie în Biserică, pentru viaţă curată. Ne învăţa să ne rugăm, să nu trăim în desfrîu în păcate. Se ruga mult pentru noi. Deşi bolnav, nu se lăsa. Totdeauna găseai alinare şi dragoste la dânsul. În biserica micuţă de la Drăgănescu-multe suflete şi-au aflat alinare, scăpare de necazuri. Cu câtă dăruire slujea! Îi plăcea mult cântarea "Iubi-Te-voi Doamne , iubea pe Dumnezeu şi pe oameni, se dăruia lor. A fost şi închis, pentru credinţă. Câte lacrimi au curs, câte suspine, dacă pereţii bisericii din Drăganescu sau ai căsuţei părintelui ar vorbi... Câte suspine s-au adunat la măsuţa spovedaniei... Câte suflete salvate... Câte rugăciuni a făcut părintele... Avea un fel aparte de a se ruga. Cu harul pe care îl avea de la Dumnezeu, cunoştea ce purtam în suflet ce necazuri avem. Era modest, bun, iubitor, rugăciunile sfinţiei sale au ridicat pe mulţi din nenorociri, din ghearele celui rău. Întreaga sa viaţă a dedicat-o slujirii lui Dumnezeu, facerii de bine. L-a ocrotit pe marele Arsenie Boca, Sfântul neîncoronat al Ardealului, cel care a făcut din biserica din Drăgănescu o capodoperă unică în toată lumea. Cine nu a vizitat biserica din Drăgănescu a pierdut... În luna februarie a anului 2005 a plecat dintre noi spre ceruri.

A plecat... dar el este viu în sufletele noastre şi aşa va rămâne, în vecii vecilor.

Când spui Drăgănescu, spui Părintele Savian Bunescu, Părintele Arsenie Boca, maica Zamfira, presbitera Ligya, soţia părintelui Savian şi sora maicii Zamfira, cea care l-a ocrotit atât pe părintele Arsenie şi care a plecat şi ea spre ceruri tot în 2005 luna martie. Cuvintele sunt sărace spre a evoca asemenea personalităţi.

Părinte Savian, nu vă vom uita niciodată, veţi rămâne veşnic în inimile noastre, alături de părintele Arsenie şi maica Zamfira. Ştiu că vă rugaţi pentru noi din ceruri.

Vesnică recunoştinţă, dragul nostru părinte SAVIAN !

BLASFEMIE LA IAŞI !

Alina Mungiu-Pippidi, autoarea "Evangheliştilor"

Pe 3 decembrie a. c., la Ateneul Tătăraşi din Iaşi, în plin post al Crăciunului, s-a jucat premiera piesei "Evangheliştii", de Alina Mungiu Pippidi.

Apărută în 1993, şi publicată anii trecuţi la New York, piesa a fost montată în Ungaria, după ce numeroase teatre din lume evitaseră proiectul. În 1992, UNITER a desemnat-o drept *"cea mai bună piesă românească"* a anului.

Ce va fi făcut însă ca, această piesă de teatru să fie obstrucţionată cu atâta înverşunare? Acţiunea este plasată într-o academie grecească din Asia Mică, iar unul din personaje este chiar Sfântul Apostol Pavel. Acesta este înfăţişat ca liderul unei "secte", care comandă, contra cost, profesorului Cherintos şi discipolilor acestuia - Ioan, Luca, Marcu si Matei -, plăsmuirea poveştii unui profet evreu, care ar fi schimbat din temelii religia timpului său. Astfel, Evangheliile rezultă că ar fi nişte falsuri. Este negată însăşi calitatea de Fiu al lui Dumnezeu a Mântuitorului. În piesă, în locul Său moare Baraba, iar Maria Magdalena încearcă o relaţie amoroasă chiar cu Iisus (!!!). În încheiere, Apostolii mor la Cina cea de Taină, otrăviţi de Pavel, care îl înjunghie pe Iisus Hristos.

În urma punerii în scenă a oribilului scenariu, Benoit Vitse, a declarat presei: *"Evangheliştii este un spectacol al libertăţii - religioasă, politică, sexuală. (...) Am ales actori tineri. Câţiva actori consacraţi au refuzat rolurile din motive religioase"*.

Scena aducerii capului Sf, Ioan Botezătorul.

Personal, aş zice că e vorba mai mult de "libertate" sexuală, judecînd după interzicerea accesului în sala de spectacol a copiilor şi tinerilor sub 16 ani (!!!). Spre exemplu, scena spălării cu lacrimi a picioarelor Mântuitorului are o putenică încărcătură erotică, pe care mă cutremur să o detaliez! La fel, scena în care capul Sfintului Ioan Botezatorul e dus pe un taler de o femeie pe jumatate dezbracată Nu voi continua să arăt modul oribil în care apare Sfânta Fecioară Maria.

Reacţiile Bisericii Orodoxe Române, prin Biroul de presă, au fost de o toleranţă excesivă. P. F. Părinte Patriah Teoctist, a condamnat spectacolul de la Iaşi, alături de Arhiepiscopul Mitropolit Romano-Catolic al Bucurestilor, Ioan Robu. P.F.Sa a catalogat piesa drept *"o jignire adusă Bisericii Ortodoxe Române"*. La rândul său, Arhiepiscopul Romano-Catolic, a considerat că piesa *"este o blasfemie la viaţa şi la credinţa noastră"*, subliniind că biserica trebuie să intervina atunci când este lezată o valoare.

În mod normal, autorităţile statului trebuia să asigure dreptul la apărarea propriilor convingeri religioase, într-o ţară în care peste 85% din cetăţeni se declară creştini-ortodocşi. În schimb, ministrul Culturii şi Cultelor a adoptat, o atitudine complice. D-sa a considerat că piesa este de valoare, dat fi-ind că a fost premiată de UNITER...

Eu nu voi pune în discuţie competenţa deontologică a UNITER. Nu am calitatea. Dar, nu pot să nu-mi pun probleme când, din lista premiilor UNITER din ultimii ani, îmi sar în ochi prea multe titluri cu conţinut blasfemiator sau erotic: **1998 - "Noe care ne străbate memoria e o femeie"** de Ion Mircea; **1999 - "Apocalipsa gonflabilă"** de Saviana Stănescu; **2002 - "Tatăl nostru care eşti în supermar-**

Florin DOBRESCU

(continuare în pag. 11)

POSTA REDACTIEI # POSTA REDACTIEI # POSTA REDACTIEI # POSTA REDACTIEI

Horaţiu BOB (Timişoara): Vă mulţumim pentru aprecierile făcute referitor la Buciumul şi ne bucurăm că sunteţi satisfăcut de conţinutul său. Într-o scrisoare detaliată veţi primi amănunte, sperăm noi, lămuritoare, în legătură cu problemele ridicate în scrisoarea dvs.. Oricum, până când Buciumul va putea fi difuzat prin reţeaua RODIPET, vă vom trimite fiecare număr pe adresa indicată în scrisoare.

Tache RODAS (Ploieşti): Bucurându-ne de urările primite, în numele redacţiei Buciumul vă întoarcem aceleaşi gânduri bune împreună cu urarea de succes în activitatea organizatorică în Prahova!

Florian N. BUCHIU (Chicago, California, USA): Ca întotdeauna, urările frumoase pe care ni le trimiteţi, de dincolo de Ocean, ne bucură şi ne dau sentimentul unităţii de simţire şi credinţă. Un an nou românesc şi creştin şi acolo, pe pământ american.

Eleodorus ENĂCHESCU (Piteşti): Suntem încredinţaţi că Dumnezeu nu a dat uitării neamul românesc, chiar dacă trăim vremuri de restrişte sufletească, şi nu numai. De aceea, credem în necesitatea acţiunii noastre organizate şi unitare. Un an nou bun, cu pace şi izbânzi sufleteşti !

Apostu DONICI (Matca – Galaţi): Indiferent de neputinţele – fireşti de altfel – ale celor 91 de ani (mulţi înainte !), este lăudabilă tenacitatea cu care vă străduiţi. Referitor la "Memorialul durerii", esrte trist, într-adevăr, că emisiunea este transmisă doar la ore târzii, din noapte. Procedeul în cauză a fost în mod constant folosit după 1990 de comuniştii care, se pare că au rămas la locul lor şi în Televiziunea Română. Este firesc să nu agreeze apariţia la ore de vârf a unor personalităti precum Ion Gavrilă-Ogoranu. Referitor la abonament, puteţi trimite pe adresa redacţiei suma de 0,7 lei (7.000 lei vechi) înmulţit cu câte luni doriti a primi ziarul.

Marian COSTACHE (Montreal – Canada): Materialul dvs. referitor la încetarea apariţiei "Cuvântului Românesc" din Canada a fost publicat, după cum puteţi constata. Vă mulţumim pentru regularitatea cu care ne scrieţi şi pentu veştile trimise de pe acele îndepărtate meleaguri.

(continuare din pag. 10) **ket"** de Petre Barbu; **2004 - "Viaţa mea sexuală"** de Cornel George Popa.

Chiar şi d-l Constantin Bălăceanu-Stolnici a fost, de astă dată, tranşant: *"Orice om care are o cultură creştină consideră această piesă o ruşine. Eu cred ca un astfel de spectacol nu ar trebui sa se joace".*

Dincolo de toate, declaraţiile Alinei Mungiu-Pipidi devin revoltătoare, pe cât sunt de ridicole: *"Izolate sub comu-nism, bisericile din România par să fi ră-mas mult în urma democraţiei* **(!!!-n.n.).** *(...) Putem scăpa de acest tradiţionalism retrograd càre s-a ridicat cu totul neaşteptat la noi după 1989? Suntem singurii care, de la ateismul forţat, am căzut în fundamentalism creştin.* **(!!!-n,n.)."** Personal, cred că orice comentarii sunt de prisos. Concluzia d-nei Mungiu, plasată într-o apoteoză voit martirică, este mai degrabă specifică celor urmăriţi de complexul maladiv al persecutatului pe care nu are cine să îl persecute: *"asta e, există un preţ al libertăţii de gândire şi sunt dispusă să îl plătesc."*

Staţi, aşa, doamna Mungiu! Să plătiţi ce? Şi mai ales, cui? Desigur, pricepem noi... "fundamentalismului" închipuit cu care vă războiaţi două rânduri mai sus. Dar unde vedeţi dvs. fundamentalism?! Dimpotrivă, eu aş zice că atitudinile BOR au fost prea tolerante! În rest, nimeni nu a avut nimic cu dvs.. Sau îl consideraţi "taliban" pe d-l Bălăceanu-Stolnici? Ce uşor e să fii viteaz şi să-ţi asumi riscuri atunci când ele nu există... Păi, să vă fi văzut eu acum 40-50 de ani, dacă v-aţi mai fi asumat riscuri.

Dar interesant e că şi atunci, ca şi în piesa dvs. de acum, Iisus Hristos, Maica Domnului şi tot ceea ce ţine de Creştinism, erau supuse nu doar interdicţiei. Ci şi batjocurii, d-nă Pippidi! Publicaţiile abordau inclusiv astfel de consideraţii obscene sau denaturante la adresa personajelor Sfintei Scripturi. La închisoarea Piteşti, studenţii torturaţi erau obligaţi să cânte piese întocmite de călăii comunişti, cu versuri obscene la adresa sfinţilor. Bizară coincidenţă, d-na Pippidi! Sunt curios, dacă aţi fi trăit (şi creat!) atunci, de ce parte a baricadei v-aţi fi aflat? Unde aţi fi fost: la închisoarea Mislea sau la "Direcţia generală pentru răspândirea culturii în mase"

Aici e vorba de dreptul firesc al unui popor de a-şi apăra convigerile religioase de agresiunile exterioare. Aşa cum "liber-tatea de expresie" invocată de dvs. trebuie respectată, tot aşa trebuie respectată şi credinţa sacră a fiecărei persoane, dreptul acesteia la a nu fi lezată în convingerile sale lăuntrice.

Ca ortodox, d-nă Pippidi, eu consider că, pentru blasfemia comisă, n-aveţi a vă teme de vreo "plată" din partea confraţilor mei de credinţă. Cred că ar trebui să vă "asumaţi" preţul pentru vina de a fi folosit în mod neziditor libertatea, inclusiv "de gândire", ce v-a fost lăsată. Iar plata s-o a şteptaţi nu de la "fundamentali ştii" inexistenţi de aici. Ci de la Cel Care pe toate le vede şi la Care nu există părtinire în Judecată.

DOUĂ APARIŢII MUZICALE

"Cu Iisus în celulă"

"Mare fie-ţi, Doamne slava, / C-ai trimis cu sfânt temei / Rândunele la Jilava / Şi la Gherla porumbei..."

Eveniment de referinţă al acestor ultime săptămâni este apariţia, pe suport CD şi casetă audio, a albumului "Cu Iisus în celulă", realizat pe baza înregistrărilor din concertul susţinut în 2005, de maestrul Tudor Gheorghe. Artistul reuşeşte să transpună în compoziţii muzicale de excepţie versurile de detenţie ale poeţilor Radu Gyr, Andrei Ciurunga, Nichifor Crainic ş.a.. Grefat pe stilul muzical specific bizantin, spectacolul lui Tudor Gheorghe nu foloseşte obişnuita orchestră, ci un cor alcătuit din şase teologi, ce creează un cadru melodic specific spaţiului ortodox. Firul albumului urmăreşte, într-o succesiune impresionant de naturală, căderile şi ridicările suferite de luptătorul anticomunist înlănţuit. Umilinţa, frigul, foamea, deznădejdea şi exploziile de exuberanţă mistică, înmănuncheate în versuri, sunt puse în valoare de un aranjament muzical ce face din albumul lui Tudor Gheorghe un adevărat regal al apariţiilor din ultima vreme.

"Imn Morţilor" – colinde şi cântece din închisori

Schiul Diaconeşti, din comuna Agăş, jud. Bacău, ridicat într-un timp scurt la iniţiativa Părintelui Amfilohie Brânză, care-l şi păstoreşte, a bucurat lumea creştină prin apariţia unui volum pe casetă audio, intitulat "Imn morţilor". Cuprinzînd melodii corale, realizate în tradiţie ortodoxă, pe versurile unor poeţi ca Radu Gyr, Nichifor Crainic, Valeriu Gafencu ş.a., evocă atmosfera sărbătorii Naşterii Domnului din temniţele gulagului comunist. Este încă o dată când obştea de la Diaconeşti confirmă principiul "oratoria faptei".

Mihai MAZILU

AM PRIMIT LA REDACŢIE

Cartea "Tăbliţele de săpun de la Itşet-Ip" de Mihai Buracu, apărută la presigioasa editură M.J.M. din Craiova este o cutremurătoare evocare a ororilor petrecute la Piteşti, în cea mai sinistră bolgie a infernului concentraţionar comunist.

Textul integral al cărţii este publicat acum şi în paginile revistei electronice Asymetria, care apare la Paris sub redacţia apreciatului scriitor Dan Culcer. Îl puteţi citi accesînd ***www.asymetrya.org,*** site-ul prestigioasei publicaţii pariziene.

Stânga din România – fortăreața putregaiului

Ceea ce ar fi trebuit să se întâmple de 15 ani, a început!

De câteva zile ies la iveală, într-un ritm năucitor, matrapazlâcurile, furturile şi abuzurile celor care, în numele social-democraţiei, au transformat statul român într-o uriaşă structură mafiotă. Socialiştii cu companii şi limuzine, "reprezentanţii" burtoşi şi guşaţi ai muncitorimii sărăcite, în realitate, de ei, au devenit de câteva săptămâni subiecte fierbinţi pentru prima pagină a ziarelor.

După principiul dominoului, zilnic ies la suprafaţă alte mânării, alte ilegalităţi, alţi excroci cu demnităţi publice. După cum apar şi legăturile cu lumea interlopă ale celor ce fuseseră aleşi tocmai ca să apere ordinea publică şi siguranţa naţională de fenomenul infracţionar. Lupii – paznici la oi ! Cei ce strigau în 1990 "vin moşierii !" şi "nu ne vindem ţara!", au devenit cei mai veroşi bogătaşi, vânzând totul, pe nimica toată (cu comisioanele de rigoare, desigur).

Şi astfel, ne apare cu fiecare zi, în toată grozăvia lui, imensul aparat al tâlhăriei instituţionalizate, al crimei organizate. Foşti premieri ce-şi declară averile dubioase ca moşteniri ale unor defuncte mătuşi sărace, ex-miniştri ce nu-şi pot justifica miliardele, procurori ce fac oficii mafiote liderilor lumii interlope şi primari de sector ce tratează cu mafia în restaurantele protocolului oficial. Iată ce s-a clădit pe temeliile fostului aparat comunisto-securist conservat în noi formule, din 1990 şi până azi.

Este aproape sigur că lui Adrian Năstase şi D. I. Popescu le vor urma şi alte vârfuri ale PSD implicate în cazuri similare. Analizate, din păcate, doar de presă. Căci, instituţiile oficiale abilitate şi gras finanţate de la buget (a se citi din buzunarul cetăţeanului de rând), se fac că plouă, ocupîndu-se de hoţii de găini şi de blatiştii pe RATB. Este greu de spus, în aceste condiţii, în ce măsură se va putea determina demararea anchetării şi pedepsirii acestor autori ai dezastrului naţional. Dovadă, imposibilitatea actualei puteri de a schimba preşedinţii camerelor parlamentare sau de a impune legi ale reformei unei Curţi Constituţionale alcătuite în totalitate din membrii sau acoliţii urmaşelor PCR: PSD şi PRM. Numai evoluţiile lunilor următoare vor putea arăta dacă demersul de curăţare a ţării de mafia PSD-istă va avea succes sau nu.

Un lucru e sigur: simţind "apa", şobolanii de pe corabia PSD caută formule rapide pentru salvarea... nu atât a lor, cât a structurilor subterane ce le-au asigurat, în aceşti 16 ani, posibilitatea acumulării fantasticelor averi. Ca şi în 1989-1990, Iliescu apare ca un salvator pentru cloaca socialistă. Nici nu-l "autosuspendaseră" bine pe tovarăşul Năstase, că trepăduşii din Kisselleff s-au şi repezit la reşedinţa bătrânului tătuk, "părinte" şi lider "spiritual" al partidului. El, fiul de ilegalist, comunistul cu studii la Moscova, torţionarul din 1956 – în calitate de lider UTC – al studenţilor anticomunişti. El, "săracul şi curatul", curat nu şi de sângele copiilor îmuşcaţi în decembrie 1989 sau snopiţi de mineri în 1990. El, care a mai salvat Partidul Comunist odată, creind, ingenios, FSN-ul. Poate găseşte tovarăşul ceva, o soluţie şi pentru acest cutremur !

Iată de ce, consider că miza războiului ce a incendiat presa ultimilor zile depăşeşte cadrul strict al corupţiei. Chiar dacă se va reuşi pedepsirea lui Năstase, Popescu şi a şirurilor de tâlhari "social-democraţi", este necesară blocarea reintrării în nivelul superior al vieţii politică românească a acestui personaj ce întrupează chintesenţa răului comunist de la noi: Ion Iliescu. Iliescu nu trebuie să fie lăsat să facă şi să desfacă "poli social-democraţi", nici alte combinaţii menite să salveze structurile ce au perpetuat 16 ani corupţia şi imoralitatea. Iliescu trebuie să răspundă pentru evenimentele patronate de el, în calitatea oficială pe care o avea în '89, în iunie 1990 sau chiar în 1956.

Cel puţin la noi în ţară, Stânga se identifică cu mizeria morală şi ilegalitatea. Dovadă – dezvăluirile ultimelor zile. Şi încă mai urmează !

Florin DOBRESCU

INTERVIU

(continuare din pag. 1)

demnitate, de onoare, de eroism, de consecvenţă în istoria lui, pentru a se defini ca naţiune între celeolalte popoare.

R: *Aş vrea să încheiaţi cu un îndemn către toţi membrii noştri şi cititorii revistei.*

I.G.-O.: Aş putea spune un lucru: acuzaţia care se aduce de cele mai multe ori Rezistenţei, e că n-a biruit. Ori, luăm istoria noastră şi constatăm următorul lucru: că istoria noastră e mai mult, e în proporţie covârşitoare, alcătuită din înfrângeri. Dar aceste înfrângeri sunt cele care ne menţin în Istorie şi ne menţin drepturile de a călca pe pământul pe care suntem, în zilele noastre.

Luînd-o aşa, Ştefan cel Mare a trebuit să capituleze, în cele din urmă, în faţa turcilor, Mircea, la fel. N-a biruit Horia, n-au biruit nici cei dinainte... N-a biruit Avram Iancu !... N-am biruit în Războiul din 1916-18, când am fost, în cele din urmă siliţi să semnăm o pace dictată de alţii. Dar, prin faptul că am luptat, prin faptul că am fost acolo când Istoria ne-a cerut să fim prezenţi pe câmpul de luptă, în locul unde trebuia să luptăm, am căpătat acest drept de a exista cu fruntea sus şi de a nu ne fi ruşine să ne numim români.

N-am biruit nici noi, dar onoarea, demnitatea şi speranţa că, în viitor, vom fi înţeleşi, ne dau încredinţarea că, totuşi, cândva, vom birui, noi, românii. Pentru că aşa voim, s-aducem floarea noastră românească în cununa florilor lumii. E ceea ce ne ţine mai departe şi am speranţa că acest lucru se va întâmpla.

R: *Vă mulţumesc şi vă dorim cu toţii succes în funcţia de preşedinte al Partidului "Pentru Patrie.*

Buciumul

ISSN: 1583 – 1736

Editor:
Partidul "Pentru Patrie",
str. Veseliei nr. 21A, sector 5,
Bucureşti;
tel. 021.424.15.50;
0722.749.249; 0723.604.649.

Prim-redactor de onoare:
Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ
Prim-redactor:
Florin DOBRESCU
Redactor adjunct:
Ioana MAZILU
Redactori permanenţi: Alina CĂLINESCU, Mihai DERDENA, Adrian LUPESCU, Cătălin MAGHIAR, Adrian VELEA, Petre AGHINII
Curierat/difuzare:
Răzvan APAHIDEAN, Laurean BUTA
Tiparul: ELISAVAROS
Corespondenţa: Ioana Dobrescu, C.P.39, O.P.14, sector 5; Bucureşti.
e-mail: buciumul@yahoo.com